

У лікарні я сказала: «Господи, якщо мої діти будуть на ногах, то все моє життя буде посвячене таким людям»

Розповідає Алла Андрущук, засновник Центру реабілітації дітей в місті Кременець Тернопільської області.

Розкажіть, через що пройшла ваша сім'я, щоб виникла ідея утворити такий Центр?

У нас з чоловіком Адамом було двоє діток: хлопчик і дівчинка. Коли Оленці було шістнадцять років, нам сказали, що в неї коксартроз, ми зробили знімок і побачили, що досить серйозна проблема, яка потребує оперативного втручання.

В Чернівцях ми стали на чергу, щоб зробити операцію, молилися, щоб Бог дав можливість її зробити, бо це було дуже дорого. Операцію потрібно було робити на дві ноги, бо дочка постійно пила знеболюючі, не могла вже ходити. Нам сказали, що в Чернівцях будуть робити операцію на одну ногу, а через пару років можна оперувати другу.

Ми молилися, і Бог дав таку можливість, сказали, що її візьмуть за кордон в Німеччину зовсім чужі люди, яких ми не знали. І в цей час, коли такі переживання були за доньку, в 2005 і в 2006 році у нас народжуються ще синок і донька. Мені був 41 рік, а чоловіку 43 роки.

Коли народився наш хлопчик Давид, а це був кесарський розтин, через певний час сказали, що він не дихає, у нього великі проблеми зі здоров'ям, він жити не буде. Але у нас була віра і надія, якщо Бог дав дітей через стільки років – це не для

того, щоб вони померли.

Вся церква і ми взяли піст і молитву. Проходить місяць-другий-третій, наш хлопчик почав краще почуватися, але наслідки були дуже великі. Ми їздили, шукали можливість допомоги йому, але вирок ДЦП залишився: дитина не сиділа, не ходила.

Ми пережили багато чого – проблеми із старшою дочкою, хвороба меншого сина. Був такий момент особисто у мене. Одного разу у лікарні я сказала: «Господи, якщо мої діти будуть на ногах, то все життя, скільки я буду жити на цій землі, воно буде посвячене таким людям».

Саме в той час забрали мою доньку на операцію до Німеччини. Господь благословив тим, що чужі люди у Німеччині зробили Оленці операцію відразу на двох ніжках, на два суглоби. Завжди дякую Богу за чудо, яке Він зробив. Давид у шість з половиною років почав стояти, у сім років зробив перші кроки.

І з того часу почалася наша історія допомоги іншим дітям. П'ять років нашого ходіння по муках на конгреси, за кордон, по Україні. Ми хотіли зробити Центр реабілітації у Кременці. Два з половиною роки я шукала кошти, щоб щось зробити, але не знайшла.

Держава відмовила в допомозі, сказали, що коштів немає. У нашому районі 360 дітей-інвалідів, для них немає жодного кабінету, жодної мазі, нічого в цілому районі. А таких районів у нас п'ять. Ми з батьками писали до президента, до прем'єра, до області, шукали місця, де можна було б побудувати Центр, шукали різні можливості.

Бог направив мене у Польщу. Відвідали центри реабілітації. В центрі «Крок за кроком» в місті Замосць директор Марія Круль сказала такі слова: «Якщо ти віриш тому, що написано в Біблії, то ти зробиш багато». Вона сидить за столом і виймає з під столу Біблію, а я постійно молюся: «Боже, дай тих людей, хто зрозуміє і допоможе».

Ця жінка вже чотири роки з того часу, як ми познайомилися, багато допомагає в тому, щоб зробити Центр реабілітації. З нею ми почали шукати міжнародні проекти між Польщею та Україною, за програмою «Віта» була можливість ознайомитися, як надають допомогу в цьому центрі. Лікарі приїжджали цілим автобусом робити обстеження діткам.

Все, що можна з нашої сторони, ми робили для того, аби щось зворушити. В той час, коли йшла така співпраця, коштів на будівництво не було. Ми з чоловіком вирішили, що треба щось робити, побудували невеличкий будинок, в ньому – 9 кабінетів для обстеження дітей. В цей час влада надала двадцять сотих землі у центрі міста.

Цього року мав бути проект «Польща – Білорусь – Україна». Ми дуже сподівалися на ці кошти, це був мільйон євро, але щось завадило, наш проект не пройшов, не дістали два бали. Віддали кошти на Закарпаття для допомоги безпритульним собакам.

До нас на три літніх місяці приїхала волонтер з Німеччини, реабілітолог, яка ціле літо працювала з дітками. Першого жовтня хочемо зробити відкриття нашого невеличкого центру.

Ваша основна праця?

Я підприємець, маю магазин і невеличку ритуальну фірму, яка працює вже 22 роки. Чоловік допомагає, він столяр. Ще ми відкрили «екомайстерню», де люди з особливими потребами знаходять себе.

За які кошти ви будували цей будинок?

За свої кошти. Це наш приватний будинок, він не оформлений на Центр реабілітації. Ми його надали Центру в оренду.

Мета цього будинку?

Це навчання і реабілітація. Навчання – це психолог, логопед, дефектолог, а також реабілітолог і масажист.

Є такі спеціалісти?

Наразі немає.

Це будуть волонтери? Чи буде оплата?

Досі були волонтери. Але ми віримо, що Бог дасть таких людей і дасть кошти. Люди стільки років працювали безкоштовно, але коли конкретно займаються такою справою з ранку до вечора, необхідно, щоб оплачувалася робота.

Вам церква допомагає?

Все робимо самі. Сьогодні ми зверталися, може, дасть Бог, десь-хтось допоможе. Один чоловік нам допоміг – дав тисячу доларів, пані Марія дала тисячу доларів, з Німеччини один чоловік дав п'ятсот доларів, з Кременця підприємець зробив нам меблі, з церкви п'ятидесятників хтось дав нам плитку, люди потрошки допомагають.

Як можна відразу з усіма дітками провести реабілітацію в такому маленькому приміщенні? Та й мало спеціалістів.

Ми плануємо дві групи до обіду і дві – після обіду. Це може бути п'ять-сім діток в одній групі, приблизно з однією фізичною вадою. З такою групою займається логопед, дефектолог, психолог, реабілітолог і масажист. Заняття розподіляють так, щоб на кожну дитину приділялося по півгодини. Щоб був результат, потрібно 20-30 днів займатися цими дітками.

Ці діти ходять до школи?

Є такі, що ходять, але є і такі, що ні. Ми працюємо з дітками від трьох років і з молоддю до сорока років.

Яка роль батьків у цьому?

Ми говоримо про те, щоб батьки по можливості допомагали. Ми не брали з батьків жодних коштів, знаючи їхні можливості, їхні пенсії, на які вони живуть.

А куди ви зверталися, щоб знайти спонсора?

Наразі шукаємо у Німеччині, у Чехії. В Україні неодноразово зверталася до влади, писали до адміністрації міста. Віримо, що знайдуться люди, які охоче допоможуть, бо влада говорить, що для цього у неї немає коштів.

Як ви знаходите людей для праці? По яких критеріях? Чи є у вас така команда?

Команди ще немає, шукаємо двох реабілітологів, двох масажистів, психологів та педагогів.

Ваша мрія?

Хочу, щоб це був Центр впливу, де батьки і діти отримують психологічну допомогу. Мрію, щоб у нас був Клуб здоров'я по вечорах, кабінети для трудотерапії для молоді з особливими потребами.

Розкажіть про своїх дітей.

Син Микола одружений, маю внучка Матвійка. Дочка Оленка вийшла заміж і через п'ять років народила дівчинку Данелію. Дочка Евеліна має 13 років, а син Давид –12 років. Евелінка вчиться добре. Давид також добре вчиться, має світлий розум, але ходить з палицею, дуже йому тяжко ходити. Вчиться в спецшколі, де діти вивчають іноземні мови, англійську і німецьку. Я три рази була з ним у лікарів, які знають його історію. Вони не вірять, кажуть, що такого не може бути, що він такий розумний хлопчик після того, що з ним було. А ми знаємо, що це все – милість Господа.

Питання – Алла Шумило